

<http://www.nytimes.com/books/first/w/wieseltier-kaddish.html>

"The saying of Rabbi Bunim of Przysucha about the reason for the mourner's kaddish is well known," I read. "In the ordinary world, when a small unit of a large army is lost, the loss is not felt, and it is not until an entire division is missing that the depletion must be corrected and the army must be reinforced. It is otherwise, however, in the army of God. **If only a single Jew is missing, then there is already a lack in the greatness and the holiness of God. Therefore we pray that His Name may be `magnified and sanctified,' that is, that His blessed Name may be made complete for what it has lost with the disappearance of the deceased.**"

The mourner's kaddish is only one of the varieties of kaddish that are recited in the house of worship. There are the full kaddish, the half kaddish, the rabbis' kaddish. (The mourner's kaddish is a slight abridgment of the full kaddish.) They are all variants of the same utterance, of the sort that scholars describe as a "doxology," or an expression of praise. But look at the language. **The kaddish is not so much the praise of God as a prayer for the praise of God.**

In the liturgy, the kaddish plays an important formal role. It structures the worship, dividing major prayers from minor prayers, marking pauses between orders of prayer. And its spiritual role? It must be significant, judging by a famous statement in the Talmud that "the world is sustained in existence ... by [the utterance of] 'May His great Name be blessed' at the conclusion of teaching and preaching." This passage gives a sense of the antiquity of the proclamation at the heart of the kaddish.

Personal Redemption -Survival

תלמוד בבלי מסכת שבת דף קיט עמוד ב
אמר רבי יהושע בן לוי: כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו -
קורעין לו גזר דינו, שנאמר בפרע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'.
מאי טעמא בפרע פרעות - משום דברכו ה'. רבי חייא בר אבא אמר רבי
יוחנן: אפילו יש בו שמץ של עבודה זרה - מוחלין לו, כתיב הכא בפרע
פרעות וכתוב התם כי פרע הוא

World Redemption- Survival

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מט עמוד א
רשב"ג אומר משום ר' יהושע: מיום שחרב בהמ"ק אין וכו'. אמר רבא: בכל יום
ויום מרובה קללתו משל חבירו, שנאמר: בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר
מי יתן בקר, הי בקר? אילימא בקר דלמחר, מי ידע מאי הוי? אלא דחליף. ואלא
עלמא אמאי קא מקיים? אקדושה דסידרא ואיהא שמיה רבא דאגדתא, שנא':
ארץ עפתה כמו אופל צלמות ולא סדרים, הא יש סדרים - תופיע מאופל

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ג עמוד א

תניא, אמר רבי יוסי: פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ונכנסתי לחורבה אחת מחורבות ירושלים להתפלל. בא אליהו זכור לטוב ושמר לי על הפתח (והמתין לי) עד שסיימתי תפילתי. לאחר שסיימתי תפילתי אמר לי: שלום עליך, רבי! ואמרתי לו: שלום עליך, רבי ומורי! ואמר לי: בני, מפני מה נכנסת לחורבה זו? אמרתי לו: להתפלל. ואמר לי: היה לך להתפלל בדרך! ואמרתי לו: מתירא הייתי שמא יפסיקו בי עוברי דרכים. ואמר לי: היה לך להתפלל תפלה קצרה. באותה שעה למדתי ממנו שלשה דברים: למדתי שאין נכנסין לחורבה, ולמדתי שמתפללין בדרך, ולמדתי שהמתפלל בדרך - מתפלל תפלה קצרה. ואמר לי: בני, מה קול שמעת בחורבה זו? ואמרתי לו: שמעתי בת קול שמנהמת כיונה ואומרת: **אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות.** ואמר לי: חייך וחיי ראשך, לא שעה זו בלבד אומרת כך, אלא בכל יום ויום שלש פעמים אומרת כך; ולא זו בלבד, **אלא בשעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין יהא שמה הגדול מבורך הקדוש ברוך הוא מנענע ראשו ואומר:** אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך, מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם.

Redeeming/Saving a Parent

בית יוסף יורה דעה סימן שכו

כתב הכל בו (פח.) על מה שנמצא בהגדה שפעם אחת פגע רבי פלוני באחד שהיה מקושש עצים וכו' אמר ליה **אין מי שיצילני אם לא שיאמר בני קדיש אחד** או יפטיר בנביא על זה פשט המנהג לומר בנו של מת קדיש בתרא כל שנים עשר חודש וגם להפטיר בנביא

ספר כלבו סימן קיד

ועל מה שנמצא באגדה שפעם אחת פגע רבי פלוני במת אחד שהיה מהלך ומקושש קוצים ונושאן על כתפיו אמר לו בני כל זה למה לך אמר לו רבי כה משפטי כל הימים להביא באשה של גיהנם להיות נדון אמר לו ואין מי יוכל להצילך מן הצער הגדול הזה **אמר לו אין מי שיצילנו אם לא שיאמר בני קדיש** או יפטיר בנביא לכבוד השם בעבורי ואם יעשה זה ידעתי כי זכותו תעמוד אלי ויגן בעדי ויבא רבי פלוני ויגד זה לבנו של מת ויעש ככל אשר אמר לימים נגלה המת אל החכם הנזכר פעם אחרת ואמר לו תנוח דעתך שהנחת דעתי, ועל זה פשט המנהג לומר בנו של מת קדיש בתרא כך שנים עשר חדש גם להפטיר בנביא ויש שמתפללין כל מוצאי שבת תפלת ערבית לפי שבאותה שעה חוזרין לגיהנם הרשעים ששבתו בשבת ואפשר שתגן עליהם אותה תפלה וכן יהי רצון

see

מסכתות קטנות מסכת כלה רבתי פרק ב הלכה ט

The Compelling Prayer

ערוך השולחן אורח חיים סימן נה

סעיף א

הקדיש הוא שבח גדול ונורא שתקנו אנשי כנסת הגדולה אחרי חורבן בית ראשון והיא תפלה על חילול שמו יתברך מחורבן בית המקדש וחורבן ארץ הקודש ופיזור ישראל בארבע כנפות הארץ ואנו מתפללים שיתגדל ויתקדש שמו יתברך כמו שאמר הנביא [יחזקאל לח, כג] והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני ה' ואמר ר' יוסי בריש ברכות [ג']. שפעם אחת שמע בת קול שמנהמת כיונה ואומרת אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים וכו' וא"ל אליהו הנביא שג' פעמים ביום יוצא בת קול כזה **ולא עוד אלא שבשעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין** **אמן יהא שמיה רבה וכו' הקדוש ברוך הוא מנענע בראשו** ואומר אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך מה לו לאב שהגלה את בניו ואוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם ומפני גודל מעלתו תקנוהו בלשון ארמית מפני שבבבל דיברו בלשון זזה ולכן כדי שכולם יבינו תקנו בלשון המדובר ועוד יש טעמים כמוסים בזה

A limit?

משנה ברורה סימן נה

(א) **אומרים וכו' - כאשר טוב למעט בברכות כן[א] טוב למעט בקדישים** (ועיין באחרונים שקראו תגר ע"ז שנאספים עשרה ב"א ואומרים כמה קדישים על פסוקי תורה או משנה או גמרא